

1. Poglavlje

Mra ni pakt

Na najdužem planinskom lancu isto nog dijela Sillwitha, poznatom kao Mangara Dinar, što u prijevodu znači Careve ruke, u zemlji Everdarka, gdje dan traje manje od jednog sata, nalazile su se mračne tamnice u kojima su bili zatvoreni najgori zločinci Sillwitha. Posebno mjesto među njima zauzimao je zloglasni Kodran Mračni, neprijatelj svih silvitskih rasa.

U mračnoj i tijesnoj ćeliji, poput muhe uhvaćene u paukovoju mreži, visio je vezan lancima, ne dodirujući tlo. Preko glave mu je bila navučena kapuljača koja mu nije dozvoljavala da koristi svoje zlemo i nad stražarima koji su budnim okom uvali njegovu tamnicu.

„Dosadna večer, zar ne?“ upita stražar koji je došao na zamjenu. Svakih nekoliko sati stražari su se izmjenjivali. Kodranova ćelija uvijek je morala biti pod nadzorom.

„Nimalo drugačija od prethodne“, odvrati drugi. Bio je naslonjen na željezna vrata i pridržavao se kopljem. Teški oklop oko prsa mu je smetao.

„Istina, ali radije se dosađujem ovdje nego da ratujem negdje vani pa da me neki ork ili barbar osakati. Ovdje smo najsigurniji.“

„Ovdje?“, zausti se drugi stražar.

„Da! Ovdje postoji samo jedan ulaz, kojeg čuva gotovo polovica kiroshanske vojske. Ništa nam se ovdje ne može dogoditi...“ Nije stigao izgovoriti misao, kada se zemlja pod njegovim nogama otvorila i povukla ga u tamni ponor.

Drugi stražar je zanijemio. Pokušao je dozvati pomoć, ali glas nije izlazio iz njegovih usta. Okrenuo se prema Kodranovoj tamnici i ugledao mala stvorenja kako iskaču u jedno za drugim iz rupe u tlu.

„Pomoć!“, uspio je napokon izustiti. „Pomoć! Provaljuju u Kodranovu tamnicu!“, reče i dade se u bijeg.

Nakon godina i godina tišine i mrklog mraka, Kodran podigne glavu i osluhne.

„Bilo je i vrijeme!“, hrpavim glasom. Ni ne sjeća se kada ga je zadnji put čuo. „Što čekate?! Skinite ove okove s mene! Želim vidjeti svijet poslije stoljeća mraka!“

Mala stvorenja skaču i žustro i vješto po ćeliji, Kodranu i lancima, oslobode ga za tili as i skinu mu kapuljaču. Crna griva mu padne preko lica. Toliko je vremena prošlo. Brada mu je narasla skoro do trbuha.

Spustivši noge na tlo, on klonu na koljena. Mišići na nogama bili su mu slabi. Dugo ih nije koristio. Toliko je vremena prošlo. Krv mu se polako vraćala u ruke. Zagrabilo je zemlju šakom da se prisjeti njezine teksture i mirisa. Toliko je vremena prošlo. Nije mu trebalo puno da se ponovno oslovi na noge. Otvorio je oči, ali u tamnici je bilo toliko mračno da mu se

inilo kao da i nije skinuo kapulja u. Prislonio je ruku na svoje lice i opipao ožiljak na oku. Zbog te je rane izgubio ne samo oko, već i cijelu bitku. Misli mu se odmah vrata na Elesara i njegovu mačku.

„Proklet bio, Elesare!“, reče u sebi, prepuštajući se bijesu. Htjede magijom razvaliti vrata i odmah krenuti u osvetu, ali bio je slab. Ne zbog godina zatočeništva, nego zbog vilenja i magije koja je vladala prostorijom. Iako su i lanci bili vilenja i izrade i sprječavali ga da koristi svoju zlu magiju.

„Prokleti vilenjaci i arobjnaci!“, zadere se. „Vidjet će oni da im je bila smrtna pogreška ostaviti me na životu“, ali brzo se umiri kada shvati tko ga je oslobodio. „Što je ovo? Gnolidi, što vi radite ovdje na površini? Gdje su moji orci i goblini!?“

„Polako, Kodrane Mračni! Uskoro ćete vidjeti svoje orke, ali prvo vas moramo odvesti našem gospodaru“, reče jedan gnolid. Odvratno stvorenje bez ikakvih naznaka otključalo se Kodranu s jezikom isplaženim na stranu koji je stršao između malih i oštih zubi.

„Tko je vaš gospodar, gamadi?!“

„Overlord!“, propišti jedan gnolid i skočio natrag u rupu.

„Overlord? Živ je?“, promrmlja Kodran. Znao je on dobro za Overlorda i njegovu srdžbu prema svim živim bićima koja hodaju Sillwithom. Zašto bi ga on oslobodio? Mora da je nekako saznao za njegov pohod po Sillwithu i uvidio da je Kodran vrlo moćan. Možda želi osnovati savez kojemu se ljudi i vilenjaci ne bi mogli oduprijeti. Svičala mu je ta ideja. Odlučio je slijediti gnolide u mračan tunel. Ionako nije imao drugog izbora.

*

Tunel je bio prljav i vlažan, promjera jedva metar, pa je Kodran morao puzati. To mu nimalo nije odgovaralo. On, veliki Kodran Mračni, morao je puzati poput krtice. No, nije mu preostajalo ništa drugo nego da zatomi ozlojeđenost.

Što je dalje puzao, to je tama postajala gušćom. Vid mu nije bio ni od kakve koristi. Njegovo jedino oko nije moglo probiti tamnu zavjesu tunela. Morao se osloniti na sluh i pratiti gnolide koji su bez poteškoća prolazili kroz tunel, međusobno se smijali, vikali, režali i glasali kao šišmiši.

Ono što je Kodranu nalikovalo na beskrajne dane puzanja, napokon se bližilo kraju. U daljini je ugledao crvenu svjetlost kako prodire kroz tamu.

Došavši do kraja tunela, žarka toplina zahvati mu lice. Morao ga je pokriti rukama. Kada se priviknuo, uklonio je ruke i ispred sebe ugledao prizor zbog kojega je ostao bez daha.

Ogromna pećina u koju bi stalo i stotinjak odraslih zmajeva protezala se u nedogled.

Crvene rijeke pune vruće magme izvirale su sa svih strana pećine i svojom svjetlošću otkrivala bezbroj malih pećina, staništa gnolida. Ulijevale su se u veliko jezero na središtu uzdizao zamak sagrađen od crnog kamena. Njegove kule doticale su strop pećine. Most koji je spajao zamak s vrstnim tlom bio je napravljen od neobičajno elika otpornog na vrućinu koju je isijavalo jezero.

Prateći gnolide, Kodran je ušao u zamak i zaputio se strmim stepenicama prema glavnoj dvorani. U hodnicima nije bilo baklji kakve obično osvjetljavaju dvorove, ali je kroz brojne male prozore dopirala svjetlost s jezera.

Kada su došli do dvorane, jedan od gnolida se obrati Kodranu:

„Pričekajte ovdje, arobjnaci.“

„Kodran Mra ni, gamadi! Ne zaboravite to ime!“, prosi ga Kodran, ljutit što ga je obi ni gnolid nazvao arobnjakom.

Gnolid se nije obazirao na njega, već ga je ostavio samog u dvorani i odskakutao.

Kodran se osvrne oko sebe. Crni zidovi, obasjani crvenom svjetlošću, izazivali su i u njemu jezu. Odvratio je pogled od zidova i prišao jednom od prozora. U daljini pešine, na mjestu koje je nalikovalo na borbeno vježbalište, nalazilo se mnoštvo prilika, nimalo nalik ljudima. Neke su imale rogove, neke krila, a neke su nalikovale kentaurima.

„Gdje sam ja to?“, pomislio je Kodran, kada se s druge strane dvorane začuje dubok glas.

„Kodran Mra ni! arobnjak zle magije, nekada najveći i neprijatelj Sillwitha.“

„I dalje sam najveći!“, ispravi ga Kodran i okrene se prema prijestolju.

Ugledao je visoku spodobu, koja je i sjedeći bila viša od njega. Snažne mišice ruke i široka ramena bili su ogrnuti crno-crvenim plaštem, a maska s rogovima prekrivala je lice.

„Dakle, ti si Overlord“, Kodran je zadržao bahati stav, iako se osjećao nelagodno u Overlordovoj prisutnosti. „Lijep dvorac. Prostran, ali nedostaje sunčeve svjetlosti.“

„A što ti znaš o suncu? Kad si ga posljednji puta vidio?“, uzvratila Overlord.

„Ja se barem sjećam kako sunce izgleda, a ti? Koliko je prošlo od vremena kad su te ljudi bacili pod zemlju? Par tisućljeća, zar ne?“

„Dosta!“, Overlordov glas odjekne dvoranom. „Nisam te oslobodio zato da bih uživao u tvom poganom jeziku! Uostalom, nisam ja izgubio borbu od vilin-ovjeka i obi ne ma ke!“

„Elesar!“, gnjevno reče Kodran i od pomisli na vilin-ovjeka, zatitra mu oko. Prešao je prstima preko ožiljka. „Taj mješanac se ovog puta neće izvući! Njegove oči će mi krasiti remen, a od one proklete ma ke ću napraviti krzneni plašt!“

„Drago mi je što i dalje gajiš iste osjećaje, Kodrane. Obojica želimo istu stvar - osvetu!“

„Imaš pravo. To nam je jedino zajedničko!“, dobaci mu. I sama pomisao da bi s takvom spodobom mogao imati išta drugo zajedničko izazivalo mu je mučninu. No, znao je da Overlord ima pravo. Uostalom, osveta je dopuštala svaku moguću vrstu suradnje, pa je stoga i ovo s Overlordom bilo opravdano.

„Zato sam te i oslobodio, arobnjeko. Niti jedan od nas dvojice ne može se sam suprotstaviti ljudima i vilenjacima. Ali, ako se udružimo i napadnemo zajedno, uništimo njihov savez i kaos ćemo ponovno zavladati Sillwithom! Sa mnom i tobom na čelu, naravno.“

„Lijep plan, Overlorde, ali zaboravio si jednu sitnicu. Za osvajanje je potrebna vojska, a nakon Bitke, moji su se orci i goblini razbježali po cijelome Sillwithu! Trebat će nam godine da ih okupimo!“

„Ha, ha! Podcjenjuješ me, Kodrane. Ono za što bi tebi trebale godine, ja sam u proširio u nekoliko mjeseci“, likovao je Overlord.

„Što? Nemoguće! Oni su kao bezumni barbari, životinje! Kako si ih uspio okupiti? Zar si ih pobacao u kaveze?“, upitao se Kodran. Overlord ništa ne odgovori. Samo nagne glavu u stranu i pogleda ga crvenim očima koje su sjale ispod kacige.

„Tako nekako. Moglo bi se reći da sam ih spremio dok ne nađem nekoga tko će ih voditi. Mislim da bi to mogao biti ti...“

„Naravno da bih! Oni su moja vojska! Jesu glupi, ali su moji! Gdje su?!“, uzbuđeni se Kodran. „Idemo odmah po njih. Jedva čekam susret s Elesarom i njegovim vilenjacima. Siguran sam da će se „ugodno“ iznenaditi.“

„Polako, Kodrane! Tvoja želja za osvetom je jaka, ali ona sama nije ti dovoljna. Kao ni vojska orka“, smirivao ga je Overlord.

„Imaš pravo. Trebat će nam nešto više...“

„Pokazat ću ti svoju vojsku. Dok si se ti igrao vladara Sillwitha, ja sam polako skupljao mnogo jaču i smrtonosniju vojsku od tvojih orka.“

*

Overlord i Kodran upute se prema najvišoj kuli u pećini. Nalikovala je na potporni stup koji je pridržavao strop pećine.

Popeli su se do vrha. Nekolicina demona skupila se oko velike posude ispunjene zelenom tekućinom koja je kipjela iako ispod nje nije bilo nikakve vatre ili izvora topline. Govorili su Kodranu nerazumljivim jezikom i on pomisli da su to demoni arobjaci, mada nije osjetio nikakvu prisutnost magije u njima.

„Ovo je škola za arobjake specijalizirane za mračnu magiju. Želim da moji generali znaju ponešto o magijama, jer nema opasnijeg generala od onog koji se zna služiti svim prljavim trikovima.“ Overlord se zadovoljno nasmije. Iz njegove kacige iziše oblaci dima, kao da mu je u prostoriji bilo hladno. Ustvari je bilo suprotno. Kodran se znojio od vrućine po cijelom tijelu. „Upoznaj moje najbolje generale. Braća Laarokani, najmojnija bitaća Podzemlja.“

Overlord im dade znak da priđu, na što trojica Laarokana bez riječi stanu pred njega i poklone se.

Trojica braće neobično su izgledali i u potpunosti se razlikovali jedan od drugoga.

Najmanji je bio za glavu niži od Kodrana. Nosio je usku odjeću koja je mu je bila posve pripijena uz tijelo naglašavajući njegove mršave ruke i rebra. Preko ramena mu je bio prebačen plašt koji je sezao do pojasa, a za pojansom je imao dva kratka zaobljena marama. Lice mu je bilo prekriveno crnom maramom koja je skrivala sve osim crvenih očiju. Bio je obrijan na glavu, izuzev nekoliko dugih vlasi koje su mu bile privezane na tjemenu. Zvao se Laaros-râs, najbrži Laarokan u Podzemlju.

Do njega je kleo njegov stariji brat, Laaros-édír najjači i Laarokan. On nije nosio plašt kao njegova braća. Jedini odjevni predmeti bile su hlače i kapuljača navučena preko glave s uskim otvorom za oči. Visinom je nadmašivao i samog Overlorda. Bio je visok kao divovi sa sjevera Sillwitha, ali znatno krupniji i mišićaviji. U ruci je držao dvostranu sjekiru, koja je u njegovoj ruci izgledala poput igračke. Kodranu pomisli na to što bi se dogodilo kada bi sada pokušao napasti Overlorda. Laaros-édír bi ga zasigurno uhvatio jednom rukom i stiskom usmrtio. Zgrozi se na tu misao.

Posljednji je bio Laaros-alét, najstariji od larokanske braće. Ujedno i najmojniji. Jedini je svladao gotovo sve magije Podzemlja i zbog toga je bio vrlo cijenjen među ostalim demonima. Iako je fizički nalikovao uvijek, njegove oči, koje su se jedine vidjele ispod marame i kapuljače, svijetlile su neobičnom svjetlošću. Na tren bi se činile sivima, a zatim bi se prelijevale u tonovima od bijele do plave. Njegovo je oružje bio dugačak mračno ukrašen demonskim simbolima.

Kodran ih je gledao u šudu, ali se trudio ne pokazati da ga se prizor snažno dojmio.

„U redu. Generali ti nalikuju na nešto, ali što je s vojskom? Misliš da ćeš zastrašiti ljude s tri demona? O čemu si predugo pod zemljom, Overlorde.“

„Strpi se, arobjna e. Vidjet eš moju vojsku“, odgovori mu Overlord i odvede ga do onog mjesta za koje je Kodran na ulasku pretpostavio da su vježbališta. Ondje se vojska na neku neujnu zapovijed naglo umirila i svi su pogledi bili upereni u gospodara Podzemlja.

Kodran ugleda mnoštvo različitih demona koji su stajali jedan do drugog; demoni s rogovima, drugi s krilima, neki s plamtećom kosom na glavi, a neki s četiri ruke. Bilo bi nemoguće prizvati ih i sakupiti na jednom mjestu bez korištenja magije, a da se međusobno ne poubijaju. Znao je da nešto snažno djeluje na njih. Bez sumnje, to je morala biti vrlo moćna magija.

„Vidim da si uložio mnogo truda u kontroliranje ovih ogavnih stvorenja!“ prizna Kodran ne skidajući pogled s vojske.

„Naravno! Zar si mislio da bi ih se moglo uvjeriti ili nagovoriti da se bore na nekoj strani? Nipošto! To su demoni visoke klase. Nisu gnolidi ili neki maloumnii impovi.“

„Nisam znao da i ti posjeduješ znanje o kontroliranju uma, Overlorde.“ Naravno da nije. Overlord je po Kodranovom mišljenju bio samo brutalni nasilnik, a ne arobjnjak. Netko mu je morao pomoći. Zato je i postavio takvo pitanje.

„Mnogo toga ne znaš o meni, Kodrane“, uzvratila Overlord.

„A odakle si ih prizvao?“

„Iz samog središta zemlje i drugih svjetova. Potrebno je mnogo vremena i energije da se prizove samo jedan, a pogledaj koliko ih ovdje ima.“

„I meni je trebalo dosta vremena da prizovem rogate demone. Nisu snažni, ali su zato brojni. ...Prokletstvo, kako je ovdje vruće!“, prigovori Kodran i obriše znoj s čela.

„Što je, Kodrane? Vrućina ti ne odgovara? Možda bi ti bilo ugodnije da se vratiš u tamnicu. Tamo nisi imao takvih problema!“, zadirkirivao ga je Overlord. Privikni se! I ja sam se priviknuo!“

„Dosta priče, Overlorde. Želim vidjeti svoju vojsku!“

„Za to eš se morati spusti tamo dolje.“ Overlord mu pokaže prema nizbrdici gdje se nalazilo mnoštvo jama nastalih isušivanjem lave. „Tvoji orci su u onim jamama, uvajaju ih samo za tebe!“

„Još niže?! Kao da mi već i ovdje nije dovoljno vruće! No, dobro!“, Kodran odmahne rukom i krene prema jamama.

„Kad završiš s obilaskom svoje vojske, pridruži mi se u dvorani pa ćemo razgovarati o daljnjim planovima!“, dobaci mu Overlord, no Kodran se nije okrenuo. „Budala“, pomisli u sebi. „Neka misli da mi je ravnopravan u nadolazećem ratu. Dobro će mi doći kao mamac za vilenjake. Kad osvojim Kiroshan, pastere i Sillwith! A onda ću s lakoćom ukloniti Kodrana!“

*

„Budala!“, reče u sebi Kodran. „Zar stvarno misli da ću mu dopustiti da zavlada Sillwithom? Nitko ne može zapovijedati Kodranu Mračnom! Ponovno ću okupiti svoju vojsku i ekati. Kada Overlord porazi ljude, neće više biti prepreka za njegovo uništenje.“

Zaokupljen vlastitim mislima, nije primijetio da netko dolazi iz suprotnog smjera i njih se dvojica sudare.

„Pazi kuda hodaš, crve!“, ljutito reče Kodran jedva zadržavši ravnotežu.

„Ti pripazi, nespretni gnolidu!“, uzvratila mu nepoznati istom mjerom.

Bio je to mladi u ranim dvadesetima, visok i snažan, prkosno uzdignute glave. Gusta crna kosa padala mu je preko čela, a lice mu je bilo prekriveno crnom maramom. Nosio je crno odijelo s dugim plaštem koji se vukao po tlu. U ruci je držao bič koji je kraj gorio crvenim plamenom. Što je to s Overlordom i time da svi njegovi podanici nose crne marame, pomisli Kodran.

„Pripazi kome se tako obrađáš, mali!“, upozori ga.

„Ja da pripazim?! Izgleda da ti nije jasno kome se obrađáš!“, ponovno uzvratí mladi .

„Nekome koga u ozbiljno ozlijediti ako mi se ne makne s puta!“, zaprijeti Kodran i podigne ruke u namjeri da magijom ukloni nametljivog neznanca s puta.

Mladi shvati da e se dogoditi sukob pa otpusti bič i zamahne prema Kodranu.

Mračnom arobnjaku baš je takvo što trebalo. Malo vježbe da vidi raspolaže li i dalje svojim moćima.

„Da vidimo što znaš, dječane!“

Bič fujkne zrakom i s njegovog kraja prema Kodranu poleti vatrena kugla. Iskusni arobnjak nije ni trepnuo. Pokretom ruke zamrzne kuglu i vrati je prema mladi u. Ledena kugla pogodi ga u prsa i mladi se sruši na tlo. Razjaren, on ponovno zamahne bičem, omota ga oko Kodranovih nogu i podigne u zrak. Bič je u mladičevim rukama izgledao poput zmije koja poslušno služi svome gospodaru. Međutim, Kodran se nije dao smesti. Magijom se podigao u zrak i povukao mladiča za sobom. Istrgnuo mu je bič iz ruke i omotao mu ga oko vrata. Htio se zadovoljno nasmijati mladcu u lice, ali ovaj je znao još poneki trik. Napravio je premet u zraku i udario Kodrana nogama. Neokivani udarac sruši arobnjaka na tlo. Pokušao je ustati, ali nešto ga je sprječavalo. Nevidljiva sila iz ruku mladiča prilično ga je snažno stiskala. Kodran je morao posegnuti dublje u svoj izvor moći da bi se oslobodio. Kada je ustao iznenađeno je pogledao mladiča; nije očekivao da bi tako mlad čovjek mogao koristiti tolike magijske vještine.

„Tko si ti, mali? Takav stil vrlo mi je poznat. Tko ti je učitelj?“

„Ime mi je Naimad, i nemam učitelja!“, osorno re mladi. „Ja sam Overlordov sin.“

„Overlordov sin? Hm...u redu. Ako ti tako kažeš.“ Ovakav odgovor nije očekivao.

„A ti si zacijelo onaj bijedni arobnjak kojeg je otac dao osloboditi. S kojim razlogom, ne znam!“

„Pripazi na jezik, mali! Overlord zna tko je pravi vođa! Ne bi valjda tebi dao da vodiš njegovu vojsku!“ Kodran je odlučio spustiti uvrede na njegovu razinu.

„Ako te baš zanima, a sumnjam, ja sam vrhovni general Podzemlja!“, Naimad re e ponosno, visoko podigne glavu i nastavi svojim putem.

„Imaš pravo, ne zanima me!“, odvrati Kodran. Ipak, mladičeve riječi su ga natjerale da se zamisli. Nešto mu se nije uklapalo u priču. Overlord ima sina? I odakle njegov sin zna stil borbe kojim se služe arobnjaci iz Adazara? Mnogo toga je čudno u Podzemlju. No, odlučio je potražiti odgovore na ta pitanja u neko prikladnije vrijeme. Sada je imao previše posla oko svoje vojske.

Stigavši do velikih jama koje su nekada bile krateri puni lave, a sada služili kao kavezi za orke, Kodran bez rije i pro e pored demonskih stražara. Kraj svake jame nalazio se po jedan, naoružan duga kim kopljem i još dužim bi em te je budno pazio na svaki pokret orka i goblina.

Jedan od stražara, ne znaju i tko je on, uperi koplje u Kodrana i vikne: „Stoj!“ Kodran ga ni ne pogleda. Mahnuvši rukom nekoliko puta, odbaci ga u jamu me u orke, a ovi ga, poput izgladnjelih zvijeri, razderu u tren oka.

Ostali stražari oprezno ustuknu. Nisu htjeli doživjeti sudbinu prvoga.

Kodranovu naredbu da napuste svoje položaje prihvatili su bez prigovora. arobnjak se potom nagnuo nad jame i promatrao orke.

„Maloumne budale“, pomislio je. „Bez magije su hrpa beskorisnih živina. Vrijeme da im pokažem tko je njihov gospodar.“ Kodran stane na uzvisinu, podigne ruke visoko iznad glave i uzvikne:

„Orci! Goblini! ujte me!“

„A koji si sad ti?!“, uzvratu ork koji se po visini i gra i tijela razlikovao od ostalih.

arobnjak je pretpostavio da im je to vo a.

„Ja sam Kodran Mra ni, gospodar crne magije!“, ponosno e.

„I što bi to nama trebalo zna it?“

„Pogledajte se samo! Zarobljeni ste u rupama poput zvijeri, u središtu zemlje. Ne želite li biti slobodni i ponovno vidjeti sunce?“

„Naravno da želimo!“, u jedan glas e svi.

„Ja, Kodran Mra ni, nudim vam oslobo enje iz ovog ukletog mjesta, ako ste voljni služiti mi!“

„A što bi to to no moglo zna iti, arobnja e?“, ponovno upita najve i ork. O ito nije bio toliko malouman.

„Morali biste uništiti neprijatelje zbog kojih ste završili ovdje. U inite li to orci e zavladati Sillwithom!“, mamio ih je Kodran. Magija iz njegovih ruku polako je prodirala u njihove umove.

Me u orcima zavlada tišina, a zatim se prolomi pokli : „Živio Kodran Mra ni!“

Zadovoljan svojim uspjehom, Kodran magijom stvori stepenice i u trenu se svi orci krenu uspinjali.

„Po ite do oružarnice neka vas demoni opreme! Tako nare uje Kodran Mra ni!“, re e prvima koji su izašli. Zadovoljno ih je gledao kako u koloni kora aju prema oružarnici. Nije primijetio da je zadnji ork koji je izašao iz jame bio onaj koji se razlikovao od ostalih. Njihov vo a. Prišao je Kodranu i upitao ga:

„Volite izgovarat svoje ime, zar ne, gospodaru?“

„Kako se usu uješ?!“, ukori ga Kodran, ali zastane. Dok je magija djelovanja na orkov um, arobnjak primijeti da je druga iji. „Primijetio si? Vrlo dobro. Istina je. Volim uti svoje ime nakon toliko godina tišine. Znaš... Kodran podigne glavu da pogleda orka ravno u o i. „Neobi an si, or e. Nisi kao drugi. Kako ti je ime?“

„Zovu me Karuth, gospodaru“, odgovori. Glas mu je bio prodoran, dubok.

Karakteristi an za vo u.

„Karuthe, ti eš mi služiti bolje od ostalih. Imenujem te generalom svoje vojske! Kreni za ostalima i uzmi si oružje koje ti najviše odgovora. Kasnije ih okupi ispred dvora i tamo me ekajte.“

„Na zapovijed, gospodaru“, Karuth se pokloni i pridruži ostalim orcima.

Kodran potom pogleda u svoje dlanove. I dalje je imao dovoljno magije u sebi. Zadovoljan u injenim krene prema dvorcu, razmišljaju i o svom sljede em koraku. Prva faza plana bila je dovršena. Okupio je vojsku i zavladao njihovim umovima. Sada je još trebao sebi

napraviti oružje. Osvrnuo se oko sebe i na tlu ugledao koplje koje je ispalo onom stražaru. Podigao ga je i prepolovio. Uzeo je jedan dio i pokretom druge ruke prekrpio ga zelenim prahom iz dlana. Otpuhnuo je prah i u ruci mu se pojavilo koplje s tri vrha na jednoj i dva na drugoj strani. Zamahnuo je kopljem nekoliko puta i utvrdio da mu je leglo kao da je s njim srastao. Ponovno zadovoljan, krene u dvorac.

*

„Zanimljiv stol!“, zaključi i Kodran, sjedaju i za stol na čijoj je površini bila naslikana karta Sillwitha. Noge su bile kamene i imale oblik malih impova. Možda su bili pravi pa ih je Overlord okamenio, pomisli na trenutak. Dvorana je bila u polumraku. Na stolu su tinjale dvije baklje, a s prozora je dopirala ona nepodnošljiva crvena svjetlost na koju se Kodran nikako nije mogao naviknuti.

„Jesu li tvoji orci spremni?“, upita Overlord. Sjedio je za stolom u naslonjaču u obliku dlana.

„Orci su uvijek spremni za ubijanje. Kakvi su tvoji planovi, Overlorde?“

„Jednostavni...“ započeo Overlord nagnuvši se nad stol. „Ti ćeš sa svojim orcima otići na površinu i pokoriti Everdark. Zatim ćeš krenuti prema sjeveru i napasti arobnjake. Kada to završiš, preostaju ti vilenjaci.“

„E kaj malo!“, prekine ga Kodran. Nije mu se sviđalo to što će se morati boriti protiv vilenjaka i arobnjaka. „Dobar plan, ali gdje se ti uklapaš u njega?“

„Moje trupe su u završnoj fazi iskopavanja tunela kod Kaamon-Rahta i Crne Stijene.“

„Znači odmah će ih napasti. Hm...moram priznati, lukavo. Kaamon-Raht će brzo pasti. Nema nikakvu vojsku. Za razliku od Crne Stijene. Zidine su im visoke i vrste, baš kao i vojska. Bit će to velik zalogaj.“

„Znam, Kodrane. Za to sam se već pobrinuo. Dok mi ovdje razgovaramo, jedan dio moje vojske već se sprema na invaziju Crne Stijene. S mora.“

„S mora?“, začudi se Kodran.

„Da. Već su na Vulkanskom otoku. Odande će napasti Crnu Stijenu s leđa! Ne možeš znati što ih je pogodilo! Ha, ha!“, zadovoljno reče Overlord.

„Kako si to uspio? Nitko ne može živjeti na Vulkanskom otoku. To je goli kamen, bez ijedne biljke.“

„Nitko...osim mojih demona!“ ispravi ga Overlord.

Kodran se zamisli. Podcijenio je Overlorda. Nije mislio da će imati tako lukav plan.

„Moram ti priznati, Overlorde, dobar plan. Ti ćeš se pobrinuti za ljude, a ja za arobnjake i vilenjake.“

„Mislim da je to u redu s obzirom na to da se ti želiš osvetiti njima, a ja ljudima.“

„Sjajno! A Kiroshan?“, upita Kodran.

„To je već i problem. Na dobrom je strateškom mjestu. Štite ga vilenjaci i As'silari.“

„Ne brini se za vilenjake! Satri u Valinndor i cijelu šumu! Srvnit ih sa zemljom!“

Kodran udari šakom o stol. Ponovno se sjetio Elesara.

„Dobro, a ja u As'silari izmoriti stalnim napadima. Ne može se stati i obnoviti. Bit će mo kao valovi koji udaraju u stijenu.“

„A ti ćeš onda doći i pokositi ostatak“, nadoda Kodran.

„Upravo tako.“ Da je mogao vidjeti kroz njegovu kacigu, Kodran bi vidio podli osmijeh na Overlordovu licu.

„Lijepo si to sve zamislio, Overlorde. Što je s ostalim zemljama? Što je s Mo varom?“, upita Kodran.

„Što s njom? U njoj obitavaju primitivna bića, gmazoliki. Nisu nam od koristi“, odmahne Overlord.

„Nisi li zaboravio zmajeve?“, podsjeti ga Kodran.

„Oni su odavno napustili Sillwith. Neće se vratiti.“

„Ja sam čuo da su nastanili sjeveroistočno dio, visoko u planinama.“

„I da jesu, nema veze. Imam rješenje i za njih“, reče Overlord.

„Kakvo?“, zanimalo je Kodrana. Malo tko bi se usudio usprotiviti zmajevima.

„Pokazat ću ti.“

*

Kodran je nevoljko pratio Overlorda mračnim stepenicama do tamnica. Još dok su im prilazili, odvratan smrad sumpora uvlačio mu se u nosnice. Što su dublje ulazili u tamnice, to je jasnije postajalo da su to, zapravo, goleme vlažne pećine. Kada su stigli do otvora, njihova vrata put su im prepriječila dva divovska rogata demona s četiri ruke i krilima na leđima. Ne čekajući i zapovijed otvorili su vrata pred Overlordom. Nakon što su ih propustili, stražari za njima zatvore vrata. Kodran se osvrne i ugleda kako mrak gutatrac svjetlosti. Osjeti nelagodu.

„Što je, Kodrane? Bojiš se?“, podrugljivo reče Overlord.

„Samo nastavi hodati!“, odvrati Kodran.

„Stigli smo.“

„I? Što je tu posebno? Ne vidim ništa osim tame!“

„Što je tu posebno? Samo ovo!“, Overlord uzvikne sablasnim glasom.

Kodran je isprva pomislio da ga Overlord vuče za nos, ali odjednom se ispred njega pojave dvije crne kugle veličine glave, okružene žarkocrvenom svjetlošću. Nisu to bile kugle, shvati, već oči!

Pećinom zatim odjekne gromoglasni urlik, popraćen režanjem od kojega bi se uvijek zatresle kosti. Oči se naglo podignu uvis i ispod njih se pojave dva otvora iz kojih je sukljala vatra, osvijetljavajući pećinu.

Kodran je gledao u nevjericu. Nad njega se nadvio crni zmaj, koji je svojom veličinom ispunjavao više od polovice pećine. Mogao bi ih smrskati jednim udarcem, ali teški lanci oko vrata i udova držali su ga prikovanim za tlo. Čak i robnjaku se na tren učinilo da mu on više nije prijatelj, ali znao je da zmaj raspolaže i svojim najjačim oružjem: vatrom. I ovaj se baš na to spremao. Izbacio je svoj plameni mlaz prema njima i Kodran se baci na tlo.

U trenu mu kroz glavu prostruji zastrašujuća misao: „Je li moguće da je ovo kraj? Pa tek sam izašao iz Podzemlja i još nisam ostvario niti jednu od svojih sjajnih namjera. Ovo se nije smjelo dogoditi. Nitko ne može preživjeti zmajev plamen.“

No, vatra ga nije zahvatila. Nije ni Overlorda. Podigao je glavu i tek tada ugledao proziran štiti koji ih je dijelio od zmaja.

Overlord je pogledao Kodrana i podrugljivo se smijao ispod kacige:

„Zar si stvarno mislio da ću držati zmaja u pećini privezanog samo lancima!? Ha, ha! Podcjenjuješ me, robnjače!“ reče on i nastavi:

„Nije li krasna? Moja „majka“. Ona će mi podariti vojsku zmajeva zbog koje ću postati nepobjediv na cijelome Sillwithu“, likovao je Overlord.

Kodran pomisli: „Smutljivac! Poigrava se! Ali, platit će on to meni jednog dana.“
 „Ona je ženka?“, pogleda ponnije. I tada ga zapljusne kao hladna voda „To je, to je ... To nije moguće! To je Drogaska! Jedina sestra od troje zmajeva koji su vladali Sillwithom!“
 „Pogodio si!“
 „Mislio sam da ju je Gladonije ubio i bacio u ponor! Nevjerojatno!“, iskreno se divio i se.

„Djelomično točno. Našao sam je u dubinama Podzemlja, polumrtvu. Pobrinuo sam se za njezine rane i ona sada služi meni. Liježe jaja za mene“, hvalio se Overlord.

„Ne djeluje baš sretno zbog toga“, Drogaska je gledala u arobjnaka i Overlorda s prijezirom u očima.

„Ti bi bio sretan? Tko joj je kriv što je bila neoprezna“, dobaci Overlord.

„Ona je jedno od najstarijih bića Sillwitha, zar ne?“

„Da. Ima više od deset tisuća godina.“

„Toliko je stara? A koliko je dugo kod tebe?“, upita Kodran.

„Oko dvije stotine godina.“

Kodran potom pogleda iza Drogaske i uočio je svega nekolicinu zmajevih jaja. „I izlegla je samo desetak jaja?!“, upita u nevjerici.

„To je zbog ovih arobjnih lanaca. Oduzimaju joj snagu, pa ne može izleći onoliko jaja koliko bi izlegla da je na slobodi.“

„I to me zanima. Odakle ti lanci? Za njih je potrebno puno energije, a znamo da ti baš i nisi neki arobjnjak, Overlorde.“ Kodran je odlučio izravno postaviti to pitanje, ali Overlord mu nije htio odgovoriti.

„To je jedna od mojih tajni“, lukavo se smijuljio.

*

Vratili su se u dvoranu. Završavali su s planiranjem kada Kodran podsjeti Overlorda:
 „Sve si to lijepo smislio, Overlorde. Ali što je sa sjeverom Sillwitha? Tamo žive trolovi i divovi. Njih ne može biti lako savladati.“

„Nisam zaboravio na njih, arobjnjake. Divovi možda jesu snažni, ali su glupi. Lako ćemo ih pregaziti.“

„Njih možda ćemo, ali kako ćemo izaći na kraj s trolovima? Priča se da su žestoki protivnici. A svatko je opasan kada brani svoj teritorij.“

„O njima ću se brinuti kada dođe vrijeme“, odmahne Overlord. „Onda, Kodrane Mračni? Što kažeš na naš savez?“ upita i pruži mu ruku u znak dogovora.

Kodran je neko vrijeme gledao u Overlorda. Pokušao je dokupiti njegove misli i planove, a najviše ono što je skrivao. Kakve god namjere imao, ništa na njemu ih nije odavalo. Nije mu mogao ući u misli.

Kodran mu stisne ruku. Znao je da mu ne može vjerovati, a nadao se da njegovo lice pomno skriva neiskrenost. Bez obzira na sve, pakt je bio sklopljen. I Kodran i Overlord su u ovom trenutku trebali jedan drugog.

